

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **INTERPORT TRANS, s. r. o.**, Areál prekladisko Haniska, Košice, IČO 36 391 182, **BB-TRADE, s. r. o.**, Areál prekladisko Haniska, Košice, IČO 31 725 376, zastúpených advokátom JUDr. Michalom Hvozdom, Tyršovo nábrežie 5, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/311/2013 z 19. októbra 2016 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta.**

Odôvodnenie:

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júla 2020 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnutý rozsudok, vrátiť vec na ďalšie konanie a priznať primerané finančné zadostučinenie (2 000 eur sťažovateľovi 1 a 15 000 eur sťažovateľovi 2).

2. Sťažovatelia boli žalovaní v konaní na Okresnom súde Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14C/270/2000 o určenie vlastníckeho práva k pozemkom v katastrálnom území Železiarne, obec Košice-Šaca. Spor vyvolala [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) žalobou z 2. novembra 1999 najprv proti sťažovateľovi 1 a neskôr na základe návrhu na pripustenie vstupu aj proti sťažovateľovi 2.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 14C/270/2000 z 30. januára 2008 určil žalobkyňu za vlastníka sporných nehnuteľností. Sťažovateľom uložil povinnosť nahradiť žalobkyni a štátu trovy konania. Časť sporných pozemkov tvorila v roku 1973 predmet vyvlastňovacieho rozhodnutia Okresného

národného výboru Košice z 31. januára 1973, ktoré však matke sťažovateľky [REDAKOVANÉ] ako vtedajšej vlastníčke doručené nebolo a nebola jej vyplatená ani náhrada za vyvlastnenie. S odstupom dvoch rokov 11. apríla 1975 bola vyhotovená pre zmenu kúpna zmluva týkajúca sa ďalšej časti pozemkov, pri ktorej nebola dodržaná zákonom predpísaná forma a na strane kupujúceho bol označený právne nespôsobilý subjekt Mototechna, národný podnik, OZ v Prešove (ďalej aj „Mototechna“). Mototechna v roku 1998 pozemok predala spoločnosti INTERPORT SLOVAKIA, a. s., ktorá pozemky vložila ako nepeňažný vklad do sťažovateľa 1. Neskôr v konkurznom konaní úpadcu INTERPORT SLOVAKIA, a. s., bol pozemok speňažený prevodom na sťažovateľa 2. Okresný súd vychádzal zo záveru, že pozemok bol matke žalobkyne odňatý bez právneho dôvodu, a žalobkyňa preto pozemok v roku 1991 zdedila.

4. Žalobkyňa prvýkrát pred krajským súdom so žalobou o určenie vlastníckeho práva neuspela. Krajský súd z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu zmenil vyhovujúci rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rámci dovolacieho konania uznesením č. k. 1Cdo/114/2010 z 28. júna 2013 zrušil rozsudok krajského súdu a vyslovil právny názor, že reštitučná legislatíva nebráni domáhať sa žalobou o určenie vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov, ak k odňatiu vlastníctva k pozemku došlo bez právneho dôvodu.

5. Krajský súd po doplnení dokazovania ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu so spresnením označenia predmetného pozemku a s odôvodnením založeným na stotožnení sa s dôvodmi rozsudku okresného súdu.

6. Proti napadnutému rozsudku podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 7Cdo/111/2017 z 27. februára 2020 odmietol (právnomu zástupcovi bolo doručené 5. mája 2020).

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia namietali štyri okruhy porušení zo strany všeobecných súdov.

8. Sťažovateľ 1 argumentuje, že už v čase prvoinštančného rozhodovania (v roku 2003) došlo k prevodu vlastníckeho práva sporných nehnuteľností na sťažovateľa 2, pričom na základe tejto skutočnosti malo dôjsť k zmene na strane žalovaného v konaní pred okresným súdom, a nie k pristúpeniu sťažovateľa 2 do konania. Súdom tiež vytkol, že nerozhodli o zmene účasti už pri pôvodnom žalovanom, spoločnosti INTERPORT SLOVAKIA, a. s., ešte podľa Občianskeho súdneho poriadku a táto žalovaná mala byť stále účastníkom konania popri „*oboch sťažovateľoch, a to od podania žaloby do dnešných dní, resp. do času jej výmazu z Obchodného registra*“. Podľa názoru sťažovateľa 1 došlo k procesnému pochybeniu zo strany okresného súdu a krajského súdu, čo má za následok, že napadnutý rozsudok je voči nemu nevykonateľný a navyše napriek nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

9. Sťažovatelia spoločne namietajú, že v čase rozhodovania pred okresným súdom bol na spoločnosť INTERPORT SLOVAKIA, a. s. (ďalej len „úpadca“), vyhlásený konkurz a, zjednodušene povedané, súčasťou konkurznej podstaty sa stal aj sporný pozemok z dôvodu jeho vkladu úpadcom do základného imania sťažovateľa 1, ktorý mal byť zaťažený záložným právom v prospech veriteľov úpadcu. Sťažovatelia tvrdia, že podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

č. 328/1991 Zb.“) sa malo predmetné súdne konanie na okresnom súde, ktoré začalo pred vyhlásením konkurzu, prerušiť z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti boli súčasťou konkurznej podstaty v prebiehajúcom konkurznom konaní. K prerušeniu konania však nedošlo, čo malo za následok vážne porušenie ich procesných práv.

10. Sťažovatelia ďalej namietajú nesprávne posúdenie účinkov konkurzného konania. Krajský súd sa podľa ich názoru vôbec nezaoberal § 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“), podľa ktorého kupujúci v zásade nadobudne vlastnícke právo k veci zapísanej do súpisu aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom predávanej veci. Na druhej strane vytkli súdu paternalistický prístup k žalobkyni a hodnoteniu jej dobromyseľnosti v dôsledku nevedomosti o konkurze.

11. Ako štvrtý sťažnostný dôvod sťažovatelia uvádzajú, že krajský súd nesprávne vyhodnotil zákonné predpoklady na vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Podľa nich bolo dôvodné započítať Mototechne oprávnenú držbu a deklarovat' vydržanie „*min. k dátumu 01.01.1992*“.

12. Sťažovatelia dovolanie ako prostriedok nápravy vyčerpali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Sťažovatelia ústavnú sťažnosť, čo sa týka dôvodov, systematicky neusporiadali podľa jednotlivých základných práv a práv zaručených kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie namietajú. Dôvody ústavnej sťažnosti preto ústavný súd vníma ako tvoriace podklad pre tvrdené porušenie všetkých označených práv. Rovnakým spôsobom sa tak aj ústavný súd bude vysporadúvať s dôvodmi ústavnej sťažnosti.

14. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov k prijatiu konkrétneho rozhodnutia viedli, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Rozhodnutia všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené skutkové a právne závery, respektíve zvolený procesný postup, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 609/2021).

III.1. K pasívnej vecnej legitímácii sťažovateľa 1:

15. Sťažovateľ 1 namieta, že v priebehu prvoinštančného konania došlo k prevodu vlastníckeho práva sporných nehnuteľností na sťažovateľa 2, čo malo viesť súdy k zamietnutiu žaloby proti nemu, a že nemal byť pripustený vstup žalovaného 2, ale správne malo dôjsť k zmene žalovaného 1 za nového žalovaného 2. Spory o určenie vlastníckeho práva sa majú podľa neho viesť proti osobe, ktorá je evidovaná v katastri, a on touto osobou už nie je. Z uvedeného dôvodu boli podľa neho porušené jeho práva vrátane práva na spravodlivý súdny proces, keď navyše mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, pritom nie je osobou pasívne legitimovanou.

16. Z fotokópie dovolania, ktoré sťažovatelia podali proti odvolaciemu rozsudku krajského súdu, vyplýva, že predmetnú námietku v dovolaní predniesli, z procesného hľadiska ju však prezentovali skôr ako výsledok nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], nie ako dôsledok nesprávneho procesného postupu s následkom porušenia práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. V ústavnej sťažnosti však sťažovatelia predmetný dôvod spájajú práve s porušením práva na spravodlivý proces, a to na podklade nepripustenia zmeny účastníka konania, ktoré charakterizuje primárne procesný postup (nie rozhodovanie) konajúceho súdu. Ak teda porušenie práva na spravodlivý proces sťažovatelia vidia v nepripustení zmeny účastníka civilného sporového konania, dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP predstavuje účinný prostriedok nápravy, ktorý na účel odstránenia tohto nimi kritizovaného pochybenia v procesnom postupe všeobecného súdu mohli a mali využiť pred podaním ústavnej sťažnosti. Ak tak urobili, potom ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nemá právomoc na prejednanie rozhodnutia o tomto sťažnostnom dôvode, pretože právomoc ochrany práva na spravodlivý proces patrila najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu. Ústavný súd však podotýka, že vzhľadom na jeho viazanosť rozsahom i dôvodmi návrhu na začatie konanie podľa § 45 zákona o ústavnom súde nie je na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľov oprávnený preskúmať uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľov odmietol, pretože sťažovatelia odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu do petitu ústavnej sťažnosti nezahrnuli.

17. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu nedostatku právomoci.

III.2. K prerušeniu konania okresného súdu:

18. Sťažovatelia namietajú, že v čase konania o určení vlastníckeho práva súbežne prebiehalo aj konkurzné konanie, ktoré sa týkalo aj sporných nehnuteľností. Okresný súd preto mal zákonnú povinnosť prerušiť prebiehajúce súdne konanie o určení vlastníckeho práva. Sťažovatelia námietku neprerušenia konania do ich dovolania proti napadnutému rozsudku nezakomponovali.

19. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým,

než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

21. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 703/2017). Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

22. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, a pokiaľ sťažovatelia namietali porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces tým, že sa konanie neprerušilo, je zrejmé, že sa mohli ochrany svojich práv domáhať prostredníctvom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd pre nevyčerpanie dovolania preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému posúdeniu účinkov konkurzného konania:

23. Sťažovatelia ďalej namietajú nevyrovnanie sa s ostatnými účinkami konkurzu a tiež, že krajský súd sa vôbec nezaoberal § 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého kupujúci v zásade nadobudne vlastnícke právo k veci zapísanej do súpisu aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom predávanej veci. Krajskému súdu vytykajú, že s odkazom na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5Cdo/194/2008 z 11. septembra 2009 uviedol, že v čase konkurzného konania nemala žalobkyňa vedomosť o tom, že sporné nehnuteľnosti sú súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, nebola poučená o zápise pozemku do podstaty (v tom čase evidovaného na sťažovateľa 1, pozn.), a tým nemohlo dôjsť k nevyvrátiteľnej domnienke o oprávnenosti zaradenia sporných nehnuteľností do súpisu podstaty.

24. Aj na argumentáciu v tejto časti dopadá ústavnoprávna požiadavka subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy „*Ústavný súd rozhoduje..., ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“), pretože podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho predstavuje nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Sťažovatelia v dovolaní neuvádzajú dôvody korešpondujúce sťažnostnej argumentácii k § 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. Odhliadnuc od skutočnosti, že tento zákon v čase dotknutého prevodu nehnuteľnosti na sťažovateľa 2 v rámci konkurzu sp. zn. 3K/155/2001 (zmluva z 28. marca 2003) ešte nebol účinný, ústavný súd nevidí dôvod na iný záver, než ku ktorému dospel v predchádzajúcej časti, a teda že ústavná sťažnosť je pre nevyčerpanie dovolania neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.4. K ústavnej sťažnosti v časti porušenia uplatnených noriem výkladom a použitím inštitútu vydržania:

26. Sťažovatelia namietajú, že krajský súd nevzal do úvahy, že boli splnené všetky zákonné predpoklady na vydržanie sporných nehnuteľností. Podľa nich bolo dôvodné započítať Mototechnu oprávnenú držbu a deklarovat' vydržanie „*min. k dátumu 01.01.1992*“.

27. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno vnímať izolovane od rozhodnutia okresného súdu. Krajský súd na viacerých miestach poukazuje na správnosť odôvodnenia zo strany okresného súdu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 150/03, III. ÚS 25/06).

28. Okresný súd vo svojom rozsudku uviedol, že v prípade sťažovateľov absentoval jeden zo zákonných predpokladov vydržania, a to dobromyseľnosť držby. Podotkol, že na základe neúčinného vyvlastňovacieho rozhodnutia štátu a absolútne neplatnej kúpnej zmluvy ten istý štát, v prospech ktorého bolo začaté vyvlastňovacie konanie a uzavretá kúpna zmluva, v žiadnej formácii zaňho konajúcich osôb nemohol byť spôsobilým subjektom pre dobromyseľnú držbu s účinkami vydržania vlastníckeho práva. Oprávnená držba ako predpoklad vydržania sa musí posudzovať objektívne. Ak preto, či už pri vyvlastňovaní alebo spornej kúpnej zmluve, jednotlivé štátne zložky konali v rozpore s vtedajšími predpismi, je značne problematické z objektívneho hľadiska priznať štátnej hospodárskej organizácii (Mototechna) status oprávneného držiteľa. V tomto smere tvrdená subjektívne vnímaná dobromyseľnosť je nedostačujúca. Akcent na popísané jedinečné aspekty úvah o možnom vydržaní, ktorého uplatnenia sa sťažovatelia domáhali, je zo zorného uhla pohľadu ústavného súdu postačujúci na objasnenie dôvodu, ktorý okresný súd i krajský súd viedol k záveru, že k vydržaniu nemohlo dôjsť. Bolo by minimálne paradoxným, ak by štátu ako pôvodcovi nezákonného postupu pri vyvlastnení a pri uzatváraní kúpnej zmluvy bola následne uznaná dobromyseľnosť držby v jeho prospech pri poskytovaní súdnej ochrany proti jeho uvedeným pochybeniam. Závery okresného súdu a krajského súdu preto nemožno vyhodnotiť ako arbitrárne či ústavne neudržateľné.

29. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu vo svetle posledného sťažnostného dôvodu nesignalizuje možnosť porušenia uvedených základných práv a slobôd sťažovateľov, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti.

31. *Obiter dictum* v súvislosti s dobromyseľnosťou argumentovanou sťažovateľmi ústavný súd poznamenáva, že vec sťažovateľov vykazuje „reštitučný“ charakter napriek tomu, že *prima facie* ide o štandardné konanie o určenie vlastníckeho práva. Vzhľadom na vývoj veci pred všeobecnými súdmi po prvom rozhodnutí dovolacieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1Cdo/114/2010 z 28. júna 2013) boli súdy viazané názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého reštitučná legislatíva nebráni žalobkyni domáhať sa v jej veci ochrany svojich práv žalobou o určenie vlastníckeho práva. Po zmene spoločenských pomerov došlo vo vzťahu k dotknutému pozemku k prevodom, zaťaženiu

záložným právom i ku konkurzu. Pre porovnanie ústavný súd poznamenáva, že podľa reštitučných zákonov mali povinné osoby hospodáriace s reštituovanými nehnuteľnosťami povinnosť nenakladať s predmetom reštitúcie; ich povinnosťou bolo hospodáriť s nimi s povinnosťou riadneho hospodára [tzv. „blokačné ustanovenie“ podľa § 5 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“)] až do konečného vydania. Uvedený štandard reštitučnej ochrany platil aj v prípade konkurzov, v rámci ktorých bolo povinnosťou správcov konkurzných podstát vykonávať správu majetku s riadnou starostlivosťou a riadiť sa § 68 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb., podľa ktorého sa do konkurzných podstát mohli zahrnúť reštituované veci iba v prípade, že nároky reštituentov neboli uplatnené alebo boli zamietnuté (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 10Sžo/37/2015 z 30. marca 2016). Judikatúra k blokačnému ustanoveniu patrila nielen na Slovensku, ale aj v Českej republike medzi najrozsiahlejšie a dopadala aj na zložitejšie kolízie s blokačným ustanovením, akým boli nielen prevody reštituovaných vecí, ale aj ich zaťaženie záložným právom [rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 21Cdo/3771/2012 z 21. augusta 2013 (cit.): Zástavní právo nemusí pôsobiť proti tomu, kto je (nyní) vlastníkom zástavy]. Ak sa takáto pomerne silná ochrana vyvinula v prospech reštituentov ocitajúcich sa v pozícii neistého výsledku pri ich konfrontácii s povinnými osobami, niet dôvodu nereflektovať na zmysel a cieľ ochrany skupiny osôb dotknutých krivdami z minulosti, ktorých postavenie (ako vlastníkov) je oproti reštituentom podstatne silnejšie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu